

Ez az álkapcsolat
mindkettejüket megmentheti...
vagy akár tönkre is teheti.

A
SÁRKÁNY
SZÍVÉBEN

finep
selection

HETEIRA

HETEIRA

A
SÁRKÁNY
SZÍVÉBEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Where there is desire, there is gonna be a flame
Where there is a flame, someone's bound to get burned
But just because it burns doesn't mean you're gonna die*
– Pink: *Try*

1.

EBBEN A CSALÁDBAN MINDIG IS TISZTA VOLT A LAPLEOSZTÁS

Adrian

– NEM BŰNÖS.

Végre kapok levegőt. Felrobban körülöttünk a tárgyalóterem. Kitty hátrales ránk egy pillanatra, feszesek az izmai, éles a vigyora, aztán újra a bíróra figyel.

– Fiam... – Apám egyből hozzám fordul, a hangja rekedt a megkönnyebbüléstől, támogatásra vágyik, és anyámnak egyelőre érzelmentesnek kell maradnia.

Úgyhogy megszorítom a kezét, amíg anya merev háttal ül a másik oldalán. Közben az újságírók egymás szavába vágva beszélnek, vaku villan, és én egy mélyet lélegzek.

Úgy tódul a tüdőmbe a levegő, mintha víz alatt töltöttem volna az elmúlt hónapokat, mintha folyamatosan a szabadtüdő merülést gyakoroltam volna, amire kölyökkoromban edzettek.

A nővérem nem bűnös. Vagy legalábbis az esküdtek nem tartják annak.

Megúsztta.

Megölt egy kicseszett gyíkot, és megúsztta.

Kell még egy pillanat, hogy elhiggyem, hogy felfogjam ennek a súlyát, mert majdnem kilencven éve nem volt példa arra, hogy rendvédelmi intézkedés közben életét veszíti egy sárkány, és a CODA-ügynököt teljesen felmentik. Egészen pontosan nyolcvanhét éve nem volt példa erre. Utánanézttem. De nem akartam Kittyt ezzel frusztrálni.

Ha elmondtam volna neki, akkor most azon aggódhatnak, hogy büszkén idézné vissza, amikor interjút ad.

Csak éppen szó sem lehet arról, hogy interjút adjon. Felmentették, vagy sem, azért csak meghalt egy sárkány – kínos lenne, ha mindenki azonnal látná, hogy Kitty *büszke* a tetteire.

Nem arról van szó, hogy tervezetten ölt – akkor sosem tudta volna az ügyvédünk bizonyítani az ártatlanságát. De hogy *örömet leli-e* ebben a halálban...? Nem is tudom. Még durvább, még agresszívebb, amióta megtörtént. Szóval nem akarom tudni. A nővéremnek van egy olyan arca, amit nem szeretnék meglátni.

Könnyebb szeretni őt, amíg nem látom.

Amíg a bíró az utolsó hivatalos bejelentéseket teszi, az én agyam már a jövőn kattog. A család PR-osaként hetek óta követem a közvélemény alakulását, húzok trendvonalat a posztok, kommentek, továbbosztások és nekünk küldött privát üzenetek hangvétele alapján.

Anya számít a tanácsaimra, ezen a téren van szavam.

Ha Kittyt elítélték volna, a családuknak, a teljes Mayberry családnak ki kellene jelentenie, hogy ez az *igazságos*, bármit érzünk is.

Most pedig csak visszafogottan szabad örülni. Hálásak lehetünk azért, hogy Kittyt felmentették, de át kell érezni a veszteséget. És ez

a döntés meg fogja rázni egész New Yorkot. És egyáltalán nem biztos, hogy jó értelemben.

Éppen ezért, amint véget ér a tárgyalás, és anyám, apám meg én csatlakozunk Kittyhez, leadom anyának a bevett kézjelünket, hogy ő viszi a szót. Valaki meghalt, ennek igenis van súlya, szóval ha hagy-nám, hogy a diadaltól lényegében sugárzó nővérem beszéljen, akkor lehet, hogy utólag szégyenkeznünk kellene.

Megírtam előre anyának a főbb pontokat, amiket ilyenkor ki kell mondani. Nem aggódom miatta, van benne rutinja, hogy a kommunikációs stáb utasításait kövesse, elvégre ő a New York-i rendőrkapitány. Ő itt sosem lesz csak egy anya, ő a híres-hírhedt Mayberry család feje, az állami Sárkányügyek Központi Szervezete, a CO-DA tiszttanácsának tagja, és csak ehhez jön, hogy a város rendvédelmi vezetője.

Árad belőle a hatalom, amíg a lifthez vonul. Kitty mögötte halad, éppen csak egy gondolattal, apám meg Kitty mögött, és látom, mennyire próbál nem sírni, de tudom, hogy nagyon megkönnyeb-bült a felmentés miatt. Hónapok óta ezen szorong. Megérintem és finoman megszorítom az alkarját, mire nyel egyet, és rám mosolyog. Támogatón mellette vagyok, de aztán kilépünk a liftből, és a bíróság előcsarnokában újságírók és fotósok hulláma zúdul ránk, nekem meg végeznem kell a munkámat.

Anyám megáll Kitty mellett, átkarolja a vállát. Mindketten díszegyenruhát viselnek, a nővérem haja katonásan rövid, az arcán feszült mosoly. Ezzel nem tudok mit tenni. És amúgy is normális, ha valaki mosolyog, amikor nem kell börtönbe mennie.

– Nagyon hálásak vagyunk mindenkinek, aki az elmúlt hónapok során részt vett a vizsgálati nyomozásban, a bizonyítási eljáráson és az ítélelhozatalban. Hálásak vagyunk, mert kiderült az igazság, és a

lányom maga mögött hagyhat egy nagyon nehéz időszakot és egy megterhelő emléket. Egy ilyen veszteség mindig rettenetes, a rendőrség és a CODA célja, az én személyes célom egyaránt a rend és a béke fenntartása. Nagyon szomorú történet zárult ma le.

Kicsit érzelmesebb alaphang, mint ami anyámra jellemző, de az érzelmek hasznosak. Figyelem a fotósokat, kivárok néhány kérdést, aztán leadom a visszavonulás jelét anyámnak, és ő megindul kifelé Kittyvel. Legalább használom valamire a CODA bevetési kézjeleit.

Az utcán látom meg a demonstrálókat. Valamivel többen vannak, mint vártam. Tülekednek körülöttünk, egy részük egyértelműen ember, de jellegzetes, sárkányos bőrszínű alakok is vannak köztük, mindenféle jegyű. Pikkelyek is villannak a napfényben, kiáltások csattannak, táblákat emelnek a magasba.

Gondolom, ők is minden eshetőségre felkészültek, és ha Kitty rabomobilon vinnék most el, akkor is itt nyomulnának, de így, hogy felmentették, csak úgy zeng tőlük az utca. Azt kántálják, hogy Kitty önbíráskodott, annak a sárkánynak kijárt volna a tárgyalás. Hogy anyám korrupt. Meg a bíróság is. És hogy Kitty hidegvérű gyilkos.

Láttam az elmúlt hónapokban ennél cifrábbakat is a neten. Olyan kommenteket, amiktől felfordult a gyomrom, és kedvem támadt egyesével levadászni mindenkit, aki írta, és tenni róla, hogy zokogva kérjen bocsánatot a nővéremtől. Nem mintha Kittynek ilyen lovagias védelemre lenne szüksége. De egy kisöcs mindig kisöcs, vagy mi.

Anyám csak akkor lazul el egy kicsit, amikor beülünk az elsötétített ablakú kocsiba. Kitty felé fordul, és megfogja a kezét.

– Tudtam, hogy minden rendben lesz – jelenti ki.

Na persze! Jó is lenne, ha ennyire biztosak lehettünk volna benne.

– Büszke vagyok rád – teszi hozzá.

Féltékenység mar a gyomromba.

Ostoba dolog. Ebben a családban mindig is tiszta volt a lapleosztás.

Apám persze megérzi a rosszkedvemet, és ezúttal ő az, aki egy pillanatra megérinti az én karomat. Kisfiú korom óta szövetségesek vagyunk, férfiak a nők vezetete vadászcsaládban. Aztán ő is Kitty felé fordul, aki most büszkének látszik.

Hátradőlök az ülésben, és az ablak felé pillantok. Rossz döntés – éppen meglátok egy „véreskezű kurva” feliratot. Aztán valami az arcomba robban.

Összerándulok, a szívem feldübörög, és kell egy pillanat, hogy az agyam felfogja, csak egy vörös festékkel teli lufi csattant az ablakon. Meg még egy. És újabb. Jégverésként kopog, köpetként csorog le a golyóálló üvegen, Kitty kezében már ott egy kés – nem tudom, honnan rántotta elő, nem lett volna szabad fegyvert magával hoznia. Nem is akarom tudni.

Úgyszincs több bomba.

Egy pillanatig mindenki dermedt a kocsiban, aztán Kitty ellazul és felröhög.

– Csak ennyire futja nekik?

De én tudom, hogy ez rossz jel. Nagyon rossz.

A következő másfél napot sajtószemlével töltöttem. Természetesen nem kellene ennyi idő a normális orgánumokra, de nem állhatok meg a hivatalos lapoknál. Megnézem az összes közösségi oldalt, ráeresztem az elemzőprogramokat a kommentekre, és leások mélyebbre is. Eljutok az internet legsötétebb bugyraíig, mert ez a dolgom.

Így védem meg a családomat.

Férfiként én nem megyek bevetésekre, mert a Mayberryk tartják a hagyományokat, de attól még teszem a dolgomat. A lehető legjobban szolgálom a családomat.

Két munkám van. A CODA New York-i irodájának sajtóosztályán dolgozom, de jóval fontosabb az, hogy a Mayberryk hivatalos kommunikációját, összes sajtómegjelenését és PR-ját kézben tartsam. Lehet, hogy ma már hivatalosan a rendvédelem kezében vannak a sárkányügyek, de egy ősi vadászcsalád mindig jelentős marad.

És én a lehető legjobban szolgálom a családomat.

A másfél nap végére pedig már azt is tudom, hogy jó nagy szarban vagyunk.

A liberális portálok többsége igyekszik egyensúlyozni a „fontos, hogy a CODA-ügynökök őrizték a közbiztonságot” és a „sárkányok esetében végképp nincs helye önbíráskodásnak” szövegek között. Elvégre az kiderült a CODA sajtónyilatkozatából, hogy azt a gyíkot *komoly dolgokkal* vádolták. Emberek veszélyeztetésével is. De nyilván jobb lett volna, ha nem veszi életét letartóztatás közben, anélkül, hogy az ügyészség bizonyította volna ezeket a vádakát. Ez azért így igencsak ingoványos talaj.

A konzervatív humánpárti portálok egyes cikkei elégedetlenek, mert „a halál túl gyors és kegyes egy ilyen szörnyetegnek”. De akadnak embervédő hangok is, amik ünneplik Kitytyt. „A Mayberry család méltó a nevére, lám, az ősi hagyomány még nem veszett ki az asszonyaikból.”

Üresség rándul ettől a mellkasomban.

Óangol sárkányvadászcsalád vagyunk. Már mint vadászok voltak a felmenőink odaát és itt is, amikor átjöttek Amerikába, amikor még szokás volt vadászni a gyíkokra.

Aztán a II. sárkányháború után a békefeltételek részeként teljesen betiltották a vadászatot, és megalakult a CODA, amivel centralizálták és jogszabályokhoz kötötték azt, ahogyan az emberek felléphetnek, ha úgy érzik, hogy a sárkányok fenyegetik őket.

Mire a gyíksimogatók elkezdtek panaszkodni, hogy a sárkányvadászok csak titulust váltottak, technikát és eljárást nem.

Ami... úgy nyolcvan százalékban igaz is volt az első évtizedekben, mert a CODA nyilván a vadászok tudását használta és egységesítette.

Mára azért eléggé megváltoztak a dolgok, új törvényeket hoztak, amivel sok eljárást beszabályoztak.

Meghatározták, hogy a sárkányok mit tehetnek meg, és mit nem, de egyben sokkal szigorúbban figyelik azt is, hogy az emberek megsértik-e a sárkányok alkotmányos jogait. Mert senki sem akar még egy olyan háborút, ami veszélyezteti az ártatlanokat.

Mi sem, és ők sem.

Persze, most meg ott tartunk, hogy az embervédők elégedetlenek, szerintük a törvénykezés sárkánypárti, a sárkánysimogatók meg mocskos vadászskurvának nevezik a nővéreket, és azt fejtegetik kommentek százaiban, hogy hogyan erőszakolnák meg. Sárkányfással vagy sárkány alakú dildóval, nem is tudom. Nem is akarom tudni.

De tudom, mert hiába elemeztetek többnyire szövegfelismerő programokkal, azért csak élém kerül egy-egy szókapcsolat. Ez pedig éppen elég arra, hogy valahol a mellkasomban zsigeri rossz érzés szorítson.

Kittynek baromira posztolnia kellene egyet, beszélnie kellene arról, hogy nem büszke arra, ami történt, hogy együttérez annak a sárkánynak a fészkével vagy bárkivel, akik most gyászolják. Nyilván egy bűnözőről van szó. De a bűnözőket is akad, aki gyászolja. Úgyhogy

összerakom a posztot – bár a legjobb egy videó vagy élőzés lenne –, és már éppen előterjeszteném neki és anyának a tervet, amikor Kitty a képeembe robbant egy bombát.

Kiposztol egy képet a hálószobájából. Mocskosul *sárkányvadászos* a hálószobája – csupa fegyver, csupa militarista díszítés, no meg egy sor ősi mozsár, mérleg és mérlegkeverős könyv –, szóval PR-szempontról nem tűnik a legbölcsebbnek az „otthon, édes otthon” felirat. Ahogy a vért idéző smink sem.

De nem ez a legfőbb gond, hanem az, hogy Kitty ruhája látni engedni a küldetéstetoválásait, vagyis a sárkányvadászos tövises ágakat az alkarján, amik közé levelek kerülnek minden komolyabb bevetés után.

És az ítélethirdetés óta eltelt két napban varratott magára egy új tetkót. Egy olyat, amin látszik, hogy *ölt*. Amin egy tövis felnyársalja a levelet.

Megrándul tőle a gyomrom. Ez is egy ősi eleme a vadásztetoválásoknak, de az elmúlt években nem sok ilyen készült az Államokban, mert most már csak a radikális embervédők körében *menő* sárkányt ölteni.

Velük meg egy ősi vadászcsalád tagjaként sem közösködnék szívesen.

Egy kicsit azt remélem, hogy az emberek már nem emlékeznek arra, mit jelent a felnyársalt levél. Hiú remény.

Mert az internet felrobban.

Lehet, hogy kicsit könnyebben el tudnám végezni a munkámat, ha a nővérembe szorult volna némi elővigyázatosság.

Mondjuk, ő meg akkor kicsit nehezebben tudná a sajátját elvégezni.

Anyám Kitty posztja után tizenhét órával hívat. Körülbelül akkor, amikor én is írni akarok neki, hogy hívjunk össze egy válságtábot.

Ennyi idő elég arra, hogy kielemezzem a közhangulatot, sőt, néhány trendelőrejelzéssel azt is megnézzem, mivel tudnánk fordítani rajta.

Szóval, elég felkészültnek érzem magamat, amikor visszamegyek a házba, ahol felnőttem, és ami mai napig a főhadiszállásunk – de ezt a szót sosem ejteném ki a számon idegenek füle hallatára.

Hat éve költöztem el innen. Egy felnőtt férfinak kell privát szféra. Kell az, hogy *ne* kerülgesse a család másnap reggel az egy- vagy többéjszakás kalandjaimat, kell az is, hogy ha úgy tartja kedvem, ki se derüljön a kalandok számára, hogy kinek a fia vagyok. Rajtam is vannak sárkányvadászos tetoválások, de a Mayberry család jelét a legtöbben nem ismerik fel, szóval sima CODA-s is lehetek.

Apám megértette, anyám elfogadta a döntésemet. Kitty gúnyolódott, mert Kitty persze a mai napig Long Islanden lakik, a főhadiszálláson. Nyilván neki nem okoz gondot odavinni a partnereit – de az is igaz, hogy Kitty soha nem akarná eltitkolni, hogy kinek a lánya.

Leparkolok a helyemen a garázsban, bemegyek a házba, aztán végig a bársonypuha, süppedős szőnyeggel borított folyosókon. Kitty ezt most nagyon elszúrta, de még mindig nem menthetetlen. Most már biztosan a videóra lesz szükség, de élőzésbe nem merek belemenni ilyen körülmények között. Semleges helyszín, jó vágás, akár többször megismételt felvétel kell. És könnyek. Mocskosul nagy szükség lenne néhány könnyre.

Lépésről lépésre nő bennem a feszültség, és már a fülemben dobol, mire odaérek anyám földszinti dolgozójához. Várnak. Az ajtó kitarva, a széles ablakokon beáramló napfény rezes csillogást ad a bútoroknak. A polcokon régi naplók és könyvek, és olyan mozsarak, mérlegek, amiket ma már nem használunk, de sokat jelentenek, mert még az őseink hozták magukkal. Zizegős csend, merev izmok, lüktető idegesség uralja a helyiséget.

Nehéz lélegezni.

Anyám arca sápadt, a szeme karikás. Gyűlölöm így látni, tényleg mindent meg kell tennem érte. Értük. Megdörgöli az orrnyergét, a haja szoros kontyban. Akkor növesztette meg, amikor megválasztották rendőrkapitánynak, és tudta, hogy többé nem fog terepre menni – de örökké összefogja, felcsatolja, mintha még most is óvnia kellene a tűztől, víztől, biztosítani, hogy ne hulljon a szemébe bevetés közben.

A többiek elég vegyesen festenek. Apám komor és sápadt, valószínűleg anyám elég sok félelmét megosztotta vele. Dana nénikém alig tud nyugton ülni, újra meg újra beleborzol rövid, szőkített hajába. Kitty megugrik az érkezésemre, aztán ellazul a fotelben, mint valami macska. Az unokatestvéreim egy része az államon kívül van bevetésen, Lucille vélhetően dolgozik, de Rylee, a legfiatalabb, aki idén fog érettségizni, izgatottan pislog az anyja mellett.

Kell egy pillanat, mire felfogom, hogy itt van a nagyfi húga is. Néhány éve, nagyfi halála után joga lett volna átvenni a családfő szerepét, de inkább anyára bízta. Az, hogy most idehívták, egyszerre aggasztó és tölt el bizakodással, mert mutatja, hogy anyám érti a helyzet komolyságát, és akar még egy tapasztalt embert maga mellé.

New York alapvetően elég befogadó, és anyám rendőrfőnöki kampányának fontos része volt, hogy *igazságosan* akar fellépni a sárkányokkal szemben. Nincs túlkapas, nem az előítélet vezérli, hanem a törvények betartatása az államban élő emberekkel és sárkányokkal egyaránt. Én is ebben az értékrendben hiszek, hogy a vadászok nem a sárkányok ellen, hanem az emberekért vannak.

Kitty hosszan elnyúló pere ezt ingatta meg. Kihatott az egész család jó hírére.

De közben tartottam a dolgokat. Idáig.

És ha elég ügyes vagyok, nem kezdődik tüntetéssorozat, anyámnak nem kell lemondani, a többieknek háttérbe vonulni, online vagy rosszabb esetben személyes bántalmazástól tartani.

Úgyhogy ezután is kézben tartom a dolgokat.

Nem jó, hogy most ekkora a baj, de örülök, hogy nem egyedül kell meggyőznöm őket.

– Ha mind megérkeztünk, kezdjünk is bele. – Anyám hangja karcos, parancsoló.

Behúzódom a fal mellé, és hallgatom, ahogy beszámolnak arról, hogy a távol lévő családtagok éppen merre dolgoznak. Aztán Kitty következik, és most mondja el részletesen – és az eddigi legőszintében –, hogy mi történt a bevetésen. Amíg nem hoztak ítéletet, addig nem tértünk ki erre, hogy ha bárkinek tanúskodni kellene, ne tudjon többet, mint a közvélemény.

Azzal kezdi, hogy a CODA nyomozói már jó ideje gyűjtötték a bizonyítékokat a gyík ellen, mert ügyes volt. Ravasz. Földjegyű, és éveken át, szisztematikusan rongálta meg házak alapzatát kevés földmágiával, hogy aztán balesetnek tűnjön, amikor összeomlanak, és maguk alá temetnek embereket.

A nyomozók átadták az anyagokat, az ügyészség pedig kiküldte a CODA-t, hogy letartóztassák a sárkányt.

– Tudjátok, hogy váratlanul kellett volna lecsapnunk rá, a terv lényege a meglepetés volt. De ő számított ránk – mondja a nővérem. Rövid tincsei az égbe merednek, mint egy dühös macska szőre. – Legalábbis számítania kellett, mert nem volt együttműködő, sőt, mintha tele lett volna a hely csapdákkal. Az egységemnek együtt kellett mozognia, de én előrementem. Ez igenis jó döntés volt. El kellett vágni az útját. Ezért nekem sikerült követnem a gyíkot az

alagútba, mielőtt beomlott, és mindenki más kívül maradt. Nem volt kiút, innen nem tudtam visszavonulni. De előre is alig.

Valami megváltozik az arcán, rossz érzés kerülget tőle.

– Por kaparja a torkomat, szúrja a szememet. A fegyverek... – Kitty keze az öve felé mozdul, ahol az üvegeket tartják a CODA-sok. – Összetörtek. Recseg a föld a fogaim között... Üvegszilánk... üvegszilánk reccsen a talpam alatt. – Kitty összerándul, nem tetszik az arcáról süítő fenyegetés. – A gyík észrevesz... Egyedül maradtam. Tudom, mire gondolsz – motyogja Kitty, talán anyámnak. Vagy saját magának? – Van tartalék. Még van remény...

Megfeszülnek az inak a nyakán, ránk néz, de mégsem ránk. Összeszorul a gyomrom.

– Észrevett... Föld szúrja a szemem, szorítom a szám, nem szabad levegőt venni... Langyos a bénítógáz üvege az ujjaim alatt, arra dobom, amerre sejtem a gyíkot, nem hallok csörömpölést, de... De könnyebb lélegezni. – Tényleg mély lélegzetet vesz, én is levegő után kapok vele együtt. – Sikerült! El kell fogni, de... újra lecsap. Összeszorít a folyosó, előre, nincs más út... csak a pikkelyekhez. Le kell tartóztatnom, le kell... De nem megy. Egyedül nem megy.

Mozdulni akarok, segíteni Kittynek, ki akarom rántani onnan, mert láthatóan bezáródott abba a harcba. De nem tudom egyedül kihozni.

– Pikkely az ujjaim alatt, por a torkomban, a kés markolata hűvös. Biztonság. Nem tudom, hova szúrok, de nem állhatok le. És aztán... minden olyan gyors. És mégis végtelen.

Összeszorul a torkom a gondolattól, hogy elveszthettem volna a nővéremet.

Egy pillanatig csend fojtogatja a szobát, aztán Kitty anyánkra néz. Vad harag remeg az arcán.

Le kellett szűrnia, nem volt más választása. És biztos jobb lett volna, ha csak megsebesíti, de akkor is... Hálás vagyok, hogy él. Persze, a testkamera, amit Kitty viselt, nem tudott eleget rögzíteni a föld és a sötét miatt, pláne nem tudta volna megmutatni, hogy milyen fegyvereket veszett el a földomlásokor.

A nővérem mindezt elmondta a tárgyaláson is, de az ő vallomástétele zárt napon történt. Kíméletből? Óvatosságból? Nem tudom.

Az agyam egy része munkauzemmódba kapcsol, és azt elemozgeti, mennyire jó lenne, ha mások is olyanok látnák, mint én ma. Emberinek. Túlélőnek.

De a posztjai embervédőnek, agresszívnek mutatják, és a közvélemény nem tudja, mi történt abban az alagútban.

De ezt sosem fogja nyilvánosan elmondani. Nem is lenne jó, ha drakónpárti oldalak elemozgetnék.

Van, aki sosem hisz majd neki, van, aki betanultnak nevezné azt is, amit nekünk elmondott. Ezért kellene legalább a posztjaival emberinek látszania. Ezért kell kezdeni valamit a megítélésével. Sürgősen.

Anyám közben áttér a tárgyalás és az ítélet értékelésére. Kitty elégedett arccal hallgatja. Sőt, a szobában a többség elégedett arccal hallgatja. Ezek nem olvasnak újságot? Nem látják a posztokat meg alattuk a kommenteket?

Irigylem őket.

Aztán én következem. Ez itt a családom. De ez itt egy csomó kemény, egyenes katona, akiknek az én munkám némileg sikamlósna tűnik. Nemegyszer legyintettek arra, ha megjósoltam valamit, aztán segítséget kértek, amikor megvalósult. Ha most sem fogják fel, hogy súlyos a helyzet, akkor komoly bajban leszünk.

Felvázolom nekik, hogy az egyes társadalmi csoportok mennyire elégedettek vagy elégedetlenek, hogy mik voltak a reakciók, és hány

véleményvezér lépett be a beszélgetésbe az elmúlt órákban. Kilátásokat és lehetőségeket mondok. Közben igyekszem nem nézni a nővéremre, mert tetszik, vagy sem, ez az egész krízis neki köszönhető. És nem is annak, hogy megvédte magát a bevetésen, hanem annak, amit azóta csinál. És annak, hogy soha senki nem mondta a képébe, hogy ez nem oké. Én se.

Végzek. Idegőrlő a csend, szóval végignézek rajtuk. Anyám arca komor. Kittyé büszke.

– Nem hittem volna, hogy a gyáksimogatók ennyire félnek tőlem – röhög fel durván. Összepakszik a nagynénénkel.

Kinyitom a számat, hogy ellentmondjak, de anyám megelőz.

– Adrian, mit tudnánk tenni, hogy elkerüljük a PR-katasztrófát?

– Katasztrófát? Nem túlzás ez egy kicsit? – szól közbe Dana néni. – A drakónpártiak kicsit morgolódnak, mi meghúzzuk magunkat, és aztán elül a vihar.

Anyám kérdően néz rám. A tabletemre pillantok, pedig enélkül is tudom a választ.

– Ha *tényleg* meghúznánk magunkat, az lehet, hogy elegendő lenne – kezdem, de még le se viszem a hangsúlyt, Kitty máris közbevág.

– Ezt hogy érted? Ne menjek el bulizni a barátaimmal?

– Például. És jó lenne, ha szabadságot vennél ki, hogy feldolgozd a történeteket.

Kitty ajka elkeskenyedik, annyira összeszorítja. Mereven bámul rám.

Nincs köztünk nagy korkülönbség, és mocskosul hasonlítunk egymásra, szóval most úgy érzem, mintha önmagam kemény, kissé megvető mása bámulna rám egy tükörből.

– Felfüggesztettek a vizsgálat meg a tárgyalás idejére – mondja Kitty –, biztos, hogy nem fogok még hetekig a párnámba zokogni ahelyett, hogy végre megint hasznos tagja lennék a társadalomnak.

– Oké – emelem fel a kezemet –, számítottam ilyesmire. Akkor viszont változtatni kell a kommunikációs stílusodon. Más üzenet, más képi világ, más hangvétel. Ha azt szeretnénk, hogy a megosztások és a reakciók ne radikalizálódjanak, akkor először a posztok tartalmára kell figyelniünk, valamint a képre, amit kialakítanak rólad.

Kitty teste megfeszül. Nem az ő nyelvén beszélek. Nem ért, és ez elbizonytalanítja. Diadal robban bennem, hogy egy pillanatra fölé kerekedtem, de aztán azt rögtön el is söpri a szégyen. Ő a nővérem, és az a dolgom, hogy segítsem, nem az, hogy örüljek annak, ha okosabb vagyok nála.

– Arról kellene nyilatkoznod, mennyire sajnálsz, hogy nem volt más megoldás, hogy meg kellett ölnöd azt a sárkányt – magyarázom.

Többen is felszisszennek a szobában.

– Tessék? Azt kellene kívánnia, hogy bár ő halt volna meg? – néz rám Dana néni.

– Nem. Viszont a sárkány nem kapott tárgyalást, nem született róla jogerős ítélet, és a drakónpártiaknak ez a baja.

– Szóval a nyomozóink nem elég jók neked? – csattan fel Kitty.

Frusztrált harag gyűlik bennem, mert igenis bízom a kollégákban. De ennek nem így kellett volna történnie.

– Akkor nézd innen: annak a sárkánynak voltak fészektársai, akik bizonyára szerették, és akiknek fáj az elvesztése. El kellene ismerned az ő fájdalmukat.

Újabb sűrű csend következik, aztán Kitty felpattan a fotelból.

– Szó sem lehet róla!

– Márpedig valamit kellene tenned azon kívül, hogy hergeled az embereket!

– Én csak őszinte vagyok! Ha valakinek nem tetszik, hogy egy olyan gyíkot kiiktattunk, aki megnyomorított, megölt embereket, akkor nézzen mélyen magába! Az embergyűlöletnek is vannak határai!

Kitty kiviharzik. Dana néni a nyomában. Mi, többiek, mereven állunk.

Anyám régi kakukkos órája vészterhesen kattog a szobában maradt csendben.

– Van más irány is arra, hogy a család megítélésén javítsunk? – kérdezi végül anyám. Megdörgölöm a tarkómat, a rövid hajszálak sercennek a kezem alatt. Sóhajtok egyet.

– Ha Kitty meghúzza magát, nem posztol, nem bulizik *túl* feltűnően, és más családtag eltereli a figyelmet valamilyen drakónpárti megmozdulással, azzal kezdetnek javíthatunk az ügyn.

Anyám az ajkát ütögeti, én meg azonnal pörgetem is magamban az ötleteket, hogy mi lehetne kellően látványos figyelemelterelés. Adomány? Nyilatkozat? Valahogy most mindegyik kevésnek tűnik.

Talán csak túl sötéten látom a dolgokat. Talán.

De egy hang az elmém mélyén állítja, hogy éppen, hogy nem látom elég sötéten.

A következő tíz nap kicsinál. Ötleteket jegyzetek a tabletbe, kidobálom őket a francba, egyet-kettőt lemodellezek, de túl sok a változó, és túl bizonytalan az, hogy Kitty mikor mit fog tenni. De a fő probléma, hogy ez az egész csak tűzoltás, a nővérem meg végig ellem dolgozik.

Bulizni megy, nem rejtegeti a tetkóit, és nyilván lefotózzák. Nem osztr meg kínos bejegyzéseket, mert nem tökéletesen hülye, de attól még jelen van, jól érzi magát, boldog. Koktélozik a barátnőivel. Pasikkal smárol a táncparketten. Egyszer még nyilatkozik is – és nem rettenetes (elvégre kitanítottam, és átnézem a kész anyagot) –, de egy humánpárti lap készíti a riportot, és természetesen olyan kiemelésekkel kerül fel az internetre, amik eléggé sárkányellenesnek hatnak.

Két napja alig alszom, amikor anyám újra elhív magukhoz.

Felkészületlennek érzem magamat, mert minden ötlet és lehetőség, ami a tabletemben rejtőzik, béna, gyenge, nevetséges. Legjobb esetben is félkész.

Pedig ez lenne a dolgom. Ez az egyetlen dolgom. És éppen kudarcot vallok.

Kavarog a gyomrom, és kell egy pillanat, hogy felfogjam, ez nem egy családi gyűlés anyám irodájában. Nincs itt más, csak anyám és Chiara Cabrera. Chiara a nagymamám kommunikációs tanácsadója volt, csak akkoriban a PR még nem a kommentekről meg a közösségi médiáról szólt, hanem a nagyobb médiumok és társasági összefüggések központi figuráinak kézben tartásáról.

Chiara tanított ki. Persze, jártam egyetemre, tanultam kommunikációt, PR-t és marketinget, de az igazi tanárom ő volt. Nyugdíjba ment, amikor a nagy meghalt. Azt mondta, ő már nem tud lépést tartani a sok platformmal, eljött az ifjúság ideje. Chiara félelmetes mester volt. Éles eszű, alapos, szigorú.

Előtte megbukni még annál is rosszabb, mint anyámék előtt.

– Adrian... – Anyám feláll, és megérinti a csuklómat, ahol a családi tetoválás van az ing alatt. Jóllesik, de zavarba is hoz a gesztus. – Van egy megoldásunk.

Az első érzés, ami átjár, az indulat. Anyám idehívta Chiarát, és neki van is ötlete arra, amire nekem nem volt. Dühös vagyok – anyára éppen annyira, mint magamra.

A második viszont a riadalom. Mert nem azért vagyok itt, hogy elmondják a következő időszak kommunikációs menetrendjét, hiszen akkor itt lenne az egész család. De nem is közös tervezésre hívtak, hiszen anyám nem kiinduló ötletet említett.

Ez egy beavatás. Amikor a tervben érintett embernek elmondják a terv mögött álló kommunikációs szakemberek, hogy mit kell tennie.

Rengeteg ilyen beavatást tartottam már, de sosem vettem még részt benne erről az oldalról.

A tudatlan, várakozó oldalról.

És a gondolat, hogy *nekem* kell majd aktívan tennem valamit, valami annyira nehezet, hogy anyám megsimogat... jeges törként hatol belém.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

2.

ELVÉGRE SZÍNÉSZ VAGYOK, HA AZT AKARJÁK, JÁTSZOM KICSIT

Tim

EL FOGOK KÉSNI, HOGY ÉGNÉK EL. A tegnapi buli határozottan jól sikerült. Száraz a torkom, viszket a bőröm, és túl kevés az emlékem róla. A hátamra gördülök, hozzádörgölözöm a lepedőhöz, de a hűs selyem nem segít a viszketésen, már serkennek is a pikkelyek a vál-lamon.

Túlmelegedtem, kiszáradtam, és a szervezetem nagyon igyekszik megvédeni, így a jóval vízigényesebb emberi helyett a sárkányalakomra vált. Vagy váltana, ha hagynám. Hagyni kellene, rohadtul jól-esse most engedni, hogy a sárkányrészem lelassítsa a világot.

De visong a mobilom, ráadásul Juliette „meeting egy óra múl-va” emlékeztetőjének hangján. Kinyomnám, de nagyon előrelátó –